

de Gelderlander

Archief

Artikel uit De Gelderlander van 23-06-2005

Niet praten en trillen, anders gaat het mis

Door MIRJAM VAN HUET

De Gelderlander gaat zweten. Deze zomer staat in het teken van opmerkelijke sporten. Onze verslaggeefster laat voor de serie Sportief kladblok en pen in de tas en mengt zich onder de sporters. Aflevering twee: schieten.

Leden van Schietvereniging Schaarsbergen mikken op de roos. - Foto: Jan Wamelink

Wijdbeens en mijn linkerhand nonchalant in mijn zak. Ik sta erbij als een kerel. Deze houding zou ik normaal gesproken niet aannemen, is niet vrouwelijk. Nu mag het, want ik heb schietles.

"Hou het maar vast alsof het een rauw ei is", zegt leraar Wim van Gerven van Schietvereniging Schaarsbergen. Hij doelt op het pistool. "Want zodra je knijpt, ga je trillen." Trillen is funest in deze sport, want de minste beweging zorgt ervoor dat je scheef schiet.

De vereniging heeft meer dan honderd leden en die avond zijn er een stuk of tien aanwezig. Volwassen mannen, één vrouw en twee jongetjes. Praten doen ze amper, want dat verstoort de concentratie.

In mijn pistool zitten geen 'echte' kogels. Het is een luchtpistool. Metalen holle kogeltjes moeten kartonnen kaarten doorboren. Door de druk van de lucht worden ze op het doel afgevuurd. Het verschil met een vuurwapen: minder gevaarlijk en aan het schieten ermee komt meer precisie te pas. Nóg een belangrijk onderscheid: mensen zonder schietervaring mogen niet met vuurwapens schieten.

Niet trillen, het pistool stil houden en heel precies richten. Schieten valt niet mee. Toch groeit mijn zelfvertrouwen met het schot. "Je doet het helemaal niet verkeerd", verzekert Van Gerven mij. Leuk zo'n compliment, maar het is het wapen dat mij écht een goed gevoel geeft. Ik waan me het gewapende mannenidool Lara Croft uit de film Tomb Raider. De kelder is alleen iets te koud voor het bijbehorende sexy outfit.

Al bij het vierde schot raak ik de lijn rond de roos: negen punten. Tien is het hoogst haalbare. Het werkt verslavend. Telkens als ik wil stoppen, mislukt mijn laatste schot. Nog maar een keer dan, want ik moet en zal het afsluiten met een score van minimaal negen punten. Ik heb immers gezien dat ik dat kan.

"Geweerschieten is leuker", hoor ik een vrouwenstem de stilte verbreken. Ze zal me wel echt willen overtuigen, want praten op de baan beschouwen de leden als een zonde. Ik steek mijn hoofd om het schotje dat onze banen van elkaar scheidt. Het blijkt een van de acht vrouwelijke leden. Ze kijkt me grijnzend aan. Tegen haar schouder houdt ze een jachtgeweer. Tenminste, iets dat daar op lijkt.

Ik wil ook met het geweer. De Lara Croft in mij is gestorven, ik voel me nu een jager in het bos. Jammer dat de spierballen ontbreken, want het wapen weegt bijna vier kilo en lijkt met de minuut zwaarder te worden.

De achterkant zet ik tegen mijn schouder, mijn wang rust op de bovenkant. Met mijn rechteroog tuur ik door het vizier. Pang. Ik schrik. Het ding gaat af vóór ik dat wil. Ik probeer nog wat, maar echt klikken wil het niet tussen mij en het geweer. Ik scoor weliswaar een keer negen punten, maar het ding is mij te zwaar.

Dan probeer ik maar een praatje aan te knopen met mijn buurman. Op zijn neus heeft hij een vreemde bril. Het linker glas is afgeplakt en aan het rechter pootje hangen kartonnen kaartjes. "Zo hoef ik mijn linker oog niet dicht te knijpen. Die kaartjes aan de andere kant zorgen dat ik niet zie wat er naast mij gebeurt. Dat leidt af." Ik realiseer me dat praten natuurlijk ook afleidt. Stom dat ik daar niet aan denk. Lara Croft en de jager zouden het vast wél hebben geweten.

Zie ook

■ [Een sport waarvoor zelfs speciale kleding bestaat](#)

De Gelderlander | 30-06-2005 | Archief

Copyright © 2005 De Gelderlander - alle rechten voorbehouden

Copyright © 2005 De Gelderlander - alle rechten voorbehouden